

Izhaja razen ponedeljka in dneva po
prazniku vsak dan.
Uredništvo in upravljanje: KRŠKO.
Naslov za dopise: »Napreje«, Krško.

Čekovni račun: št. 13.807.
[začasno še tudi 13.321]

NAPREJ

Stane mesečno 25 Din,
za inozemstvo 35 Din.

Oglasi: prostor 1×87 mm 1 Din
Mali oglasi: beseda 50 p, najmanj 5 Din
Dopise frankirajte in podpisajte,
sicer se ne priložijo. Rokopisi se
ne vračajo.

Reklamacije za list so poštn. proste.

Glasilo Socialistične stranke Jugoslavije.

Kristanovci so mojstri za ovi- ranje dela!

Dne 24. junija letos je bilo ravno eno leto odkar je uprizoril na seji pokrajinskega odbora SSJ v Celju pekovski mojster Franjo Koren oni slavni puč na tako zvit način, kakor da bi bil odbor res odklonil zedinjenje slovenskega proletariata z ostalim proletariatom naše države in sveta. V resnici pa je pokraj. odbor odklonil samo Korenovo vmešavanje v razmere proletariata in pa Korenovo sveto in pobožno željo, da se združimo s proletariatom, ki ga vodi avantgarda ministra Kristana za nos, ker se sam še ne zna voditi za pamet.

V »Napreju« z 24. julija 1924, torej baš 13 mesecev po oni slavni pogorelosti g. Korena je pa spet zasejan navidezen razdor v vodstvo naše stranke. En član načelstva udriha po drugih, oni Krušič, ki je prej vedno tolkel po najrazličnejših platformah za zedinjenje, je letos po 13 mesecih prevzel žalostno ulogo g. Korena, ne morda iz lastne iniciative, iz lastnega preudarka, ampak na željo gospodov okoli bančnega ravnatelja Antona Kristana, ker se mu kot delavcu najbrž le že začne svitati, da znajo gospodje prav imeti, ki uče, da mora biti svetovni proletarijat zedinjen, pa naj se doprinesejo še takšne žrtve, saj je dr. Topalovič šestkrat plačani delavski zastopnik z advokatsko diplomom v žepu [to se pravi: z diplomom, ki dovoljuje izkoriščati vse sloje vprek!], saj je ta doktor izjavil, da morajo biti kapitalisti zmešani z delavci v delavskem gibanju, češ, da je bilo vedno tako in nikdar ne bo drugače. Res je, da uči danes gospoda, ko ji teče voda v grlo, da so bili vedno bogatini in reveži, in nikdar ne bo drugače, toda mi, ki zahtevamo socializem dejanj, mi pravimo, da bo drugače, pa ne prej, da bo konec takšnih neokusnih zedinjevalnih manevrov, kakor jih počenjajo gospodje od Koruna do Korena, od teh dveh do Krušiča. Mi se zavedamo enega in to drži: Vsak hudournik, ki se razljuje po hribu, odnese nekaj smeti s seboj in to se vrši tako dolgo, da pride potoček v dolino, kjer se popolnoma scisti. Vemo pa tudi: čim več je takih hudournikov, tem počasneje se potoček čisti, in to zadnje ve prav dobro tudi g. Anton Kristan, zato pa pošilja vedno razne hudournike nad naše že večkrat očiščeno gibanje, samo da bi se ta potoček nikdar ne scistil popolnoma. Da tale napad Krušičev po zedinjenju ni zadnji, o tem smo lahko vsi sveto uverjeni, da bo pa vsak tak napad takoj ob porodu izgubil vso svojo moč, to pa že sedaj vemo. Škoda se nam zdi nekaterim, ko moramo čitati periodično vedno isto mlatev prazne slame o zedinjevanjih itd. Kaj hudiča še pisarite po »Napreju« in kričite po zedinjenju, saj vam nič ne brani in vrata Kristanove banke so tudi vedno odprta. Tatov se g. Kristan menda ne boji, saj nima niti toliko, da bi se upal javno priznati svoje mesečno dohodke. Le vkup!, le vkup!, uboga gmajna! Za Krušiča je pa sedaj skoro gotovo spet rezerviran prostor v Jugometaliji, ki ima

podružnico že v Trbovljah. In Krušič je kakor se nam zdi, strugar, torej kovinarski proletarec. Kakor vidimo, zedinjenje tudi brez nas vrlo napreduje. Častitamo! — Celjan.

Razno.

Važen popravek. V članku »Za konsolidacijsko točko«, ki smo ga objavili 26. julija, se v drugem odstavku v 6. vrstici čita: »ker nisem član nobene skupine«. v originalu je pa pisano »ker nisem član obeh skupin«. Pomota se je zgodila pri prepisovanju, ker je rokopis težko čitljiv in ni mogel biti dan v tiskarno. V naglici prepisovalcu taka pomota lahko uide — pozneje pa je bil na temelju te pomote napisan uredniški komentar s pozivom, naj vstopi Bregant v organizacijo, dočim je v resnici že član. Treba bo poskrbeti, da bo imelo uredništvo več časa, da bo lahko tudi pogledalo zapiske v tajništvo, iz katerih bi se našlo, da Zasip ni daleč od Gorij, kjer imamo organizacijo, da je tam vpisan Jernej Bregant in da torej tudi ime ni prav pisano, ne V. ampak J. mora biti. Delavčeva roka je pač težka in ni vajena pisanja. Pa tudi tega se bomo navadili, ko bomo več pisali, tudi za pisavo velja, da se je bomo pri pisanju naučili, kakor vsake stvari pri izvrševanju. Kdor ne gre v vodo, ne bo znal nikdar plavati. Vsi delavci naj si vzamejo to za zgled, naj Bregantov članek še enkrat prečitajo in potem naj preudarijo, kaj bi to pomenilo, če bi šli vsi korajžno v vodo, kakor je šel Bregant. Par takihle napak bomo storili, ampak potem nam ne bo več treba doktorjev, da bi nas učili delavskega zedinjevanja.

Boj proti centralizmu v bolniški blagajni se je začel med celjskim delavstvom. Javni shod je bil napovedan za soboto 26. t. m., da bi zbrano delavstvo protestiralo proti krivicam, ki se mu gode od strani pijavk pri OUZD, in da bi zahtevalo svojih pravic. O shodu bomo poročali prihodnj.

Na seji glavnega odbora radikalne stranke je bila Pašiču izrečena zaupnica, Jovanović je torej propadel in je tudi že vrnil mandat za sestavo vlade. Propadel pa je v glavnem pop Korošec, ki je delal v zadnjem času že specialne telovadne vaje kako se človek vsede na vladni stolec. Jovanović bo še nekako skozi prišel, saj je bil med glavnimi, ki so Pašiču delali komplimente.

Angleška vojna mornarica obišče Beograd. Za svečanosti, ki se bodo vršile ob tej priliki, je dalo vojno ministarstvo 600.000 Din na razpolago. Vsak nadaljnji komentar je odveč.

V soboto so se začela med našo in bolgarsko delegacijo pogajanja za določitev cene pšenice in koruzi, ki nam jo mora dati Bolgarska na račun reparacij. Upamo, da od te pšenice in koruze mi — ljudstvo — ne bomo ničesar imeli, temveč da jo bodo kar nemudoma po prostem tranzitnem prometu dirigirali na Ogrsko ali v Honolulu!

Iz Bolgarske poročajo o ponovnih spopadih s kmeti.

V praškem bencinskem procesu so obsodili štiri višje častnike na ječo 13 mesecev do 4 let na izgubo državljskih pravic ter degradacijo in na denarne kazni.

Mednarodni kovinarski kongres se je otvoril 26. t. m. na Dunaju. Kot sedež osrednjega tajništva se je določilo mesto Bern na Švicarskem. Prisotnih je na kongresu 76 delegatov iz 20 držav.

Med Rusijo in Italijo pride najbrže spet do diplomatskega spora, ker je skupina fašistov v Albanu pri Rimu napadla avtomobil sovjetskega poslanika in raztrgala majhno rdečo zastavo, ki je plapolala na sprednjem delu avtomobila.

Zidavo dveh milijonov delavskih stanovanj je angleška spodnja zbornica končno vendarle sprejela.

Mali rentniki bodo imeli v novembru mednarodni kongres na Dunaju.

Nemške državne železnice prevzame zasebna družba, ki bo največja te vrste. Štela bo kakih 100.000 nameštencev. Če drugo ne more osvetliti nesposobnost in kapitalističnost nemških vlad, ta odjaja državne lasti zasebnim rokam jo dokazuje.

Londonška konferenca je svoje delo omejila na vprašanje izpraznitve zasedenih nemških ozemelj, na vprašanje individualne sankcijske pravice posameznih držav in na vprašanje nadaljnega službovanje francoskih in belgijskih železničarjev v Porrenju. Macdonald je dobil pooblastilo, naj Nemčijo poluradno obvesti, da naj pripravi delegacijo, ki bi mogla nemudoma v London k direktnim pogajanjem s Francosko.

V poljski Gorunji Šleziji je izbruhnila brez predhodnega sporočila s strani strokovne organizacije velika rudarska stavka, ki se je udeležuje nad 30.000 rudarjev.

Poljska je odpravila vse carine na stročnice in žita, čeprav ni njen položaj nič boljši nego naš. Dokler posamezna država na svojo pest, brez internacionalnega sporazuma dela, služi seveda samo privatni špekulaciji.

Na pariški olimpiadi je v nekem teku vse druge potolkel Anglež Erie Lidell, ki pojde kot misionar londonske misionarske družbe iz Pariza naravnost na Kitajsko. Vedno smo mislili, da duhovništvo ne razume svojega položaja v svetu. Ta g. Lidell dokazuje, da si je čisto na jamnem, česa bo treba duhovništvu čez kratko dobro znati. Teči — bežati.

Tragična usoda iznajditeljeva. Znani inženir Rindell-Matthews, iznajditelj proslulih peklenskih žarkov, je došel v New-York in je tam postal prva žrtev svoje iznajdba. Oslepel je. Njegove asistentke je zadela ista usoda.

Kupujte čevlje samo z znamko »Peko«.

Kar vi potrebujete, to je Elzafluid. To je pravo domače sredstvo, katero prežene Vaše bolečine. Poizkusna pošiljka Din 27 — Lekarna Evg. V. Feller, Stubica Donja, Elzatrž št. 252. Hrvatska.

UPTON SINCLAIR.

115. nadalj.

France Kremen.

(Po avtoriziranem prevodu Ivana Moleka.)

Priropotal je voz po kotanjesti cesti in jih odpeljal do prve obvezovalne postaje; par šotorov z velikimi rdečimi križi na njih. Možje so postavljali zraven druge šotore in tovorni avtomobili so pripeljali postrežnice in druge potrebščine, dočim so drugi vozovi vlačili ranjence, francoske in ameriške. France je bil jako slab, da se ni zanimal za nobeno stvar. Ranjenci so ležali ali sedeli v vrsti pred šotorom in tudi on je sedel na svoje mesto ter potrpežljivo čakal. Ni se pritoževal, kajti bila je vojna. Hun je moral biti tepen in vsi so morali pomagati na svoj način. Ko ni mogel več sedeti, le legel na tla in zaprl oči — tedaj pa je zavohal znan duh. Sprva je mislil, da mu diši v domišljiji, ker je srečal Hugona Granicha in se spomnil tiste noči, ko sta on in Liza čepela v sobi samotne farmarske hišice in vihala nos radi neznanega vonja ter poslušala boleštne glasove. Toda France se je kmalu prepričal, da ni bila domišljija. Iz šotora je prihajal

ne le zopern duh, temveč tudi boleštni glasovi — natančno taki glasovi kakor takrat v hišici. Slišal je stokanje, vzdihovanje, ostre vzklike in brbljenje, kakor da je pred norišnico. Ali čudno, da mora kakor prvič, ko ga je mučil ogaben duh etra in ko je poslušal jok in stok, biti zraven mladi gospodar tovarne Empire?

France je prišel na vrsto in vodili so ga v šotor. Proces je bil kratek. Zdravnik se je prepričal, da žila ni pretrgana in da ni nevarnosti, da bi izkrvavel. Poslan je bil v brigadno bolnišnico. Naložili so ga na voz z drugimi, ki so bili lahko ranjeni — lahko ranjen je tisti, ki more sedeti — in med temi je bil tudi Hugon Granitch. Vožnja je bila zelo dolga in mučna za ranjence. V bolnišnici, veliki skupini šotorov, v katerih je kar vrvelo razmesarjenih ljudi, je moral France zopet čakati. Toliko ran in vse naenkrat, a malo zdravnikov!

Naposled so ga pripeljali v šotor, kjer so se vršile operacije. Pred vhodom je srečal dva strežnika, ki sta nesla iz šotora škaf poln odžaganih rok in nog in drugih človeških udov. V šotoru je bil ranocelnik v belem kostumu, zamazanem s krvjo, in belo masko na obrazu; zraven je bilo nekaj po-

strežnic, ki so bile tudi zakrite z belimi maskami. Nihče ni pozdravil Franceta, nihče ogovoril. Položili so ga na mizo in vsega pokrili s kavčukasto plahto, samo prestreljena levica je ostala zunaj. Postrežnica je prerežala obvezo in jo vzela proč, druga je pa hitro položila nekaj na njegov obraz rekoč: »Prosim, dihaite globoko«.

Da, zopet je bil tisti ogabni duh! Ampak zdaj je bil močen, France je potegnil sapo — in vse se je začelo zibati okrog njega in njegova glava je pričela grmeti, bolj ko takrat, ko se je bojeval pri strojnici. Ni mogel prestajati: zakričal je na ves glas in hotel je skočiti z mize, toda bil je privezan za noge in nekdo ga je tiščal za roke in ves njegov napor je bil zaman.

Žačel je padati; z glavo navzdol je letel nekam v brezdanji prepad — dol, dol, dol... Še je slišal čuden glas, ki je rekel: »Ovratniki so jim pretesni«. Te besede so mu zvenele po ušesih in zavzele so monstrozno in prevladajočo značilnost, postale so vseмир sam zase. »Ovratniki so jim pretesni!« Vse drugo stvarstvo je izginilo in lučka bitosti je ugasnila. Ostal je samo glas, ki je oznanjal v vrtincu neskončnosti: »Ovratniki so jim pretesni!« (Dalje prih.)

Nima imena.

Proletarski list „Delavec“ št. 29., glasilo GRSJ v Sloveniji, ima pač to smolo, da se je v dotični številki zopet enkrat skregal z resnico in sicer pod tem naslovom. Ni čuda potem, da je lažnivcu včasih treba tirati tudi pred meščansko sodišče, ker niti v novem družabnem redu ne bo defektim karakterjem dovoljeno brez kazni krasti čast inštitucijam oziroma ljudem, če jim ni mogoče lumparij dokazati. Poleg laži v omenjenem članku „Delavca“ je žalosten njegov separatistični duh, ki ga ne bi noben resni socialist mogel pričakovati niti od začetnika na polju mednarodne marksistične orientacije pod geslom: „Delavci, združite se!“ Kako pa, če delavski list na strokovnem polju goji mržnjo kovinarja do knjigoveza itd.?

Čujte, ljudje božji, preletarci, kaj se je pripetilo. Knjigovez si je upal priti na sestanek kleparjev, taka nesramnost! In ta knjigovez je bil na tem sestanku ne kot predsednik ampak kot referent, to mora vedeti vsak, če količkar razume o organizaciji in je na tem sestanku bil in če ni bil navzoč naj se pusti bolje informirati, ali naj vedoma ne laže. Za predsednika na sestanku kleparjev 13. julija v Ljubljani je bil izvoljen s. Kosec. Kar se njegove osebe tiče, na to bo odgovoril že on sam. Resnici na ljubo je treba ugotoviti, da je s. Kosec že dvakrat bil oproščen pri sodnji očitka goljufije.

S tem je v zvezi nesramna laž, da je dal knjigovez Pastorek na tem sestanku sploh komu kakšno zaščito, tudi s. Koscu ne. In če bi kdo bil hotel kot proletarec ravnati se po znanih manirah „Delavčevega“ pisca in res komu pljuniti v obraz, bi s tem rešil morda proletarsko čast, toda niti knjigovez Pastorek ne bi mogel tega preprečiti, ker ni bila to njegova naloga kot referenta.

Nadaljnja laž obstoja v tem, da takrat, ko se je vršila medura pri Jugometaliji spomladi l. 1923 ni bil knjigovez Pastorek več član odbora kovinarske centrale, ker je že začetkom istega leta iz kovinarske organizacije izstopil. Ni mogel torej več izvajati sklepov napram Jugometaliji bivši podpredsednik kovinarske centrale „današnji knjigovez Pastorek“ ki tudi ni mogel braniti kot referent k popolnoma drugemu tematu „slučajno“ navzočega zastopnika kovinarske organizacije, katerega nihče vabil ni. Zadeva Jugometalije je poglavje njenega članstva in ni kriv knjigovez Pastorek, da so današnji člani Jugometalije z njenim vodstvom skrajno nezadovoljni in da je bilo na zadnjem obnem zboru Jugometalije treba izvajati sredstva pod pretajo policijskega pritiska. Zadeve Jugometalije sploh niso bile na dnevnem redu in ni kriv knjigovez Pastorek, da ljublj. kleparjem ravno Jugometalija največ leži v želodcu. Radi tega je tudi lažniv očitke da je kdo imel veselje do novih preprirov. Sestanek kleparjev 13. julija je bil sklican radi organiziranja ljublj. kleparjev strokovno, ker razen pri oboju pri Jugometaliji niso v nobeni delavski delavnici kleparji in inštalaterji organizirani. Če kdo smatra tam sedečega knjigoveza Pastorka z ozirom na očitke, ki so padli radi Jugometalije kot krvnika idej, ki jih je sam prej odobral, je to pač stvar piščevega karakterja, da stvar zavije drugače kakor je faktično bila.

Dejstvu, da niso danes ljublj. kleparji vsaj tako organizirani v kovinarski organizaciji, kakor so bili, ko je bil še današnji knjigovez Pastorek predsednik ljublj. podružnice kovinarjev in podpredsednik kovinarske centrale, ni kriv mogoče on. Da je to to oboje postal, ni zopet kriv sam, ker se ni nikamor šel in postavil na ta mesta sam. Je pač stvar članstva, da si je ravno njega izbralo, ko je imelo tudi pisca v „Delavcu“ na razpolago za dotične funkcije. To je dotični pisec dobro vedel, da je Pastorek pravzaprav za knjigoveza izpučen, ker tega današnji knjigovez Pastorek nikoli tajil ni, kakor ne taji ničesar tudi take stvari ne, ki bi jih pisec tega famoznega članka rad utajil. Zakaj pa ni takrat protestiral?

Kakor je bil po trditvi pisca samega s. Bernot svojčas dober, da je pomagal napraviti red pri Jugometaliji, tako je bil tudi dober današnji knjigovez Pastorek, ko je bil kot član kovinarske organizacije v vročem poletju l. 1922 po knjigoveški stavki šel urejati administrativni nered pri nekaterih kovinarskih podružnicah Štajerske in Koroške, namesto da bi rajši počival v prijetni senci zelene tepke ali pa se briga rajši za organizatorične in tarifarne zadeve svoje stroke na licu mesta. Pri tem pa ni na svojem potovanju uganjal donjanstva kakor že marsikateri delegiran „voditelj“.

Knjigovez Pastorek je še tako dober, kakor takrat ko je v jeseni l. 1922. v zadevah kovinarske org. potoval v Prago, Brno in na Dunaj in tam povsod interveniral pri vseh mogočih in nemogočih inštancah kot knjigovez za slovenske kovinarje. To pisec vse dobro ve, oziroma vedel ni takrat protestirati in podčrtati ime knjigoveza Pastorka. Pisec naj si le prečita eno izmed februarjskih števil „Delavca“ l. 1923. pa bo zvedel, kako je odšel iz kovinarske organizacije knjigovez Pastorek, ki je eksistenčno možnost in organizacijsko delo vršil že v krajih, ki so pisca v „Delavcu“ v tem oziru tuji. Knjigovez Pastorek je oral ledino med proletariatom že drugod in pri različnih strokah in bo še oral povsod, kjer bo to treba brez ozira na to, ali je to kakšnemu nestropežu všeč ali ne. Brez domišljije in vzvišenosti

pojde knjigovez Pastorek organizirati tudi cestne pomelace in ne samo neorganizirane kleparje.

Knjigovez Pastorek bi rad videl, če bi bili vsi ljublj. kleparji kompaktno člani magari SMR, kakor so bili, ko je bil še podpredsednik kovinarske centrale in predsednik ljublj. podružnice kovinarjev! Da temu ni tako, tudi danes ni kriv knjigovez Pastorek in bi pisec v „Delavcu“ bolje delo opravil, če bi se lotil organizacijskega dela med ljublj. kovinarji, ne pa to prepuščati knjigovezu. Knjigovez Pastorek je ljubljanskim kleparjem natančno razložil nujnost strokovne organizacije in poudarjal, da je to izdajstvo nad celokupnim proletariatom, če kateri delavec ni organiziran. Navedel je tudi natančno, da če obstoje take nepremostljive difference napram SMR. (katerih ni kriv knjigovez Pastorek), da obstoji možnost organizirati se pri SDU samo da ne stoji kleparji izven vsake organizacije. SDU seveda ne goji sovraštva kovinarja napram knjigovezu, čevliarja napram peknu itd., ker združuje na modernem organizatoričnem temelju vse stroke, zlasti pa one, ki ne morejo vsaka sama zase brez slabih posledic napraviti izdatno smetišče za kakšnega birokrata, ki se na njem kot petelin repenčil in kot tak ne bi poznal interesov celokupnosti. Radi tega se takih organizacij neki ljudje boje in delujejo z vsemi sredstvi proti njim. Ko bodo pa delavci spregledali, takrat ne bo nič pomagalo jeziti se na pametno idejo, ker ho ta vedao zmagala.

Spodtikati se nad strokovnega delavca, kakor to skuša pisec v „Delavcu“ za tako združevalno in organizatorično celo res „nima imena“. Spodtikati se nad stroko delavca, ki se potom svoje strokovne izobrazbe pošteno preživlja pa ne živi od tujih žuljev, tega pa najbrž dozdaj ni bito. Take metode so torej tudi delavska solidarnost in „socializem“! Če ni bilo nobenega kovinarja za organiziranje kleparjev, je pač šel se potruditi in to delo izvršiti knjigovez Pastorek in gotovo je v tem daleko manj napačnosti, kakor če gre nepozvan advokat referat na strokovni shod. Ali je vršil knjigovez Pastorek morda razdiralno delo s tem, da je šel organizirati tiste, ki niso še nikjer organizirani bili, to naj presodijo naši čitatelji sami in si obesem ustvarijo sami sliko o resnici ljubnosti proletarskega lista, ki prinaša take tendenciozne infamije v imenu razrednega boja. Poziv knjigoveza Pastorka za upostavitve organizacije je veljal onim kleparjem, ki stoji izven vsake organizacije, brez katere je delavec „večen suženj“, kakor pisec sam poudarja, ne pa onim ki so event. že organizirani in kateri tudi niso bili vabljeni. Kdor si je ob priliki sestanka 13. julija ustvarjal drugačen vtis, je to pač stvar njegovega osebnega značaja. Če pa meni pisec, da bi bil za delo med proletariatom knjigovez Pastorek v Rusiji gotovo upravljen, bi bil o tem pretekati se velik nesmisel. Knjigovez Pastorek tozadevno piscu rajši predlaga, česar ta še ni poskusil: gresta naj in poskusita svoje organizacijske metode izven meja SHS in magari tudi v samotni Rusiji, ker na način se da taka kvalifikacija še najbolj ugotoviti, pa ne le doma se repenčiti! Piscu v „Delavcu“, ki tozadevno zaznamuje precejšnji manko, ne bo to čisto nič škodovalo.

Knjigovez Pastorek si na bo dotičnega članka vtaknil za klobuk, ampak shranil kot „corpus delicti“ z ozirom na to, kako je znal organ GRSJ zasmehovati stroko, ki dosadaj še ne spada v njegov organizacijski okvir in kot dokaz, kako se goji misel skupnosti z njegove strani. In če bo kdo kdaj članom Sav. Gr. Rad. Jug., ki jih včasih z neke strani gledajo po strani hotel kaj pripovedovati o potrebi združevalne enotnosti v delavskem polju, mu bodo ti lahko s takimi in enakimi dokumenti zaklicali: Evo vam, tako izgledate v praksi! Le naprej, po tako začeti poti! Proletarci, združite se!

Strokovno gibanje.

Odsek za poljedelske delavce je ustanovila Splošna delavska Unija v Celju. V tem odseku imajo možnost, da se organizirajo poljedelski delavci raznovrstnih kategorij v veliki delavski fronti SDU, ki je prva organizacija v Jugoslaviji, katere je začela gojiti poljedelsko gibanje na strokovnem polju. Kot član lahko pristopi vsak, bodisi dinar, hlapec ali vinar in tudi gozdni delavci in splavarji (florsarji). Pristopnina znaša 5 Din. Vse dopise radi pristopa ali radi informacij je nasloviti na: Tajništvo Splošne delavske Unije Jugoslavije v Celju, Ljubljanska cesta št. 10. (hotel pri Kroni.)

Dopisi.

Celje. Barbarstvo, zakonolomstvo in teptanje človeških pravic se godi pred očmi državnih oblasti! Kje? V Gaberjih pri Celju. Evo slučaj! Trgovac Matej Senčar v Gaberjih št. 45 je dobil 23. III. 1924 odlok stanovanjske oblasti št. 260/1-24., na katerem je med drugim sledeča določba: z gradnjem novega (prvega) nadstropja pa rečena hiša ne pridobi značaja nove zgradbe v smislu določb čl. 24. stan. prav., temveč obdrži značaj stare zgradbe (hiše). Za dobo graditve mora hišni lastnik tehnično popolnoma zavarovati prebivanje ostalih najemnikov v rečeni hiši. Celje, dne 23. III. 1924. — Dr. Senekovič s. r.

To bi bilo v redu, Ni pa v redu, da je g. Senčar odpovedal v svrhu tega le dvema strankama

in sicer Emerihu Bernardu in Ani Dimčevi, kateri sta stanovali spodaj in ne zgoraj, kjer je bila mišljena prezidava. V stanovanje, kjer je bila Dimčeva je pa g. Senčar drugo stranko sprejel, ter začel namesto začetkom maja šele meseca julija s prezidavo. Tam, kjer bo postavljeno prvo nadstropje, so bila dosedaj podstrešna stanovanja, v katerih stanujejo večidel revne in starejše ženske: Marija Koštomajeva, Marija Kresnikova, Jera Dimčeva, Helena Kranjčeva. Tem strankam ni stanovanje po stanovanjski oblasti ali po sodnji odpovedano in vendar je začel g. Gologranc, stavbenik v Celju, po svojih najetih delavcih podirati strankam zid v stanovanje. Na tak način je že dve stranki ven spravil na cesto. Slika pri tem podiranju je nepopisna: ljudje, ki imajo svoje žgance na štedilniku ali drugi so še v postelji pa naenkrat prodrejo zidarji ali Senčar sam skozi zid v sobo. Prizadete stranke so vse obupane bežale takoj na organizacijo stanov. Najemnikov k predsedniku g. Franju Korenu, da jim pomaga. Ta jim je pa rekel, da ne more nič ukreniti, ker vlada še ni potrdila predsednika stanov. oblasti. Ljudje, ki so do tedaj še imeli kako zaupanje v g. Korena in njegovo nepolitično organizacijo, ter na politično beograjsko filialko, so obupali ter se zaleteli še k „Naprejevcem“ po pomoč. „Naprejevci“, ki so tako majhni in nepomembni s svojimi 51 člani krajevne organizacije so pa pomagali. S. Leskošek je odšel na lice mesta v petek 25. 7., da prouči dejanski stan. Ugotovil je barbarstvo, katero se dela nad ubogimi ljudmi kakor je zgoraj opisano. Ugotovil je nadalje protizakonito postopanje, ki ga izvršuje g. Senčar. Pozval je zidarje, da naj ne podirajo zida, dokler stranke nimajo drugega stanovanja. Zidarji so se izgovorili na mojstra g. Gologranca češ, da je on ukazal. Nato je s. Leskošek pustil poklicati g. Gologranca, ta se je zopet skliceval na Senčarja in g. Senčar pa na stari odlok. Tako gre ta veriga naprej do neskončnosti. Nato je s. Leskošek šel na stanov. oblast, kjer je ugotovil, da predsednik še res ni potrjen iz Beograda od centralne vlade. Novi odlok je izpisan za g. Senčarja, da mora strankam zavarovati stanovanje, a ni nihče, ki bi ta odlok podpisal. Kaj torej storiti in se nasilju Senčarja ubraniti? Vložiti tožbo radi motenja posestva, dalje, da se stanovanca nadaljnji škodi obvarujejo proti vlamu od kogarkoli, se je treba braniti z delavsko stražo, ki mora biti boljša kakor organizacija stanov. najemnikov. [Moderna policija ne rabi orožja, če hoče razkropiti maso, ampak rabi le vodo. To priporočamo tudi tistim ženskam, ki tam stanujejo.]

Hrastnik. Klerikalni orjunaš Jos. Zupan, trgovec v Hrastniku me je 24. 7. ob 22. uri zvečer napadel. Mirno idoč po cesti sem se vračal v svoje stanovanje — mimo dekliške šole proti Rückelovemu mostu — kar na enkrat zaslišim kakšnih 20 korakov za sabo nekoga leteti in kričati: „hej, prekleta duša — stoj — stoj — čakaj da obračunamo! Kam bežiš?“ — Ko sem spoznal, da je ta napad s palico v roki namerjena moja oseba, sem se okrenil kakih 5 korakov pred njim nazaj in ga hladno prekinil, kaj da hoče z menoj a on s svojim brutalnim kričanjem trobi vame zaradi našega konsumnega društva, ki ga zadnje dni zelo razburja zaradi preselitve v bližino tega trg. Zupanca. Ta gospod se namreč tega nič ne veseli kar je že bilo videti ves čas popreje, kako je na vse razne načine nasprotoval tej selitvi, kar pa niti njemu niti drugim ni bilo mogoče preprečiti. Čudim se le, da se mora tako izobražen gospod klerikalec tako barabsko obnašati in napadati mirne ljudi. Pobožni „Slovenec“, glej kje je tvoj nauk za takega klerikalnega orjunaša! Lepa podobica hrastniškim klerikalcem! Le tako naprej! — Ta človek je namreč mislil, da mora s ponočnim napadanjem doseči svoj cilj. Pa jaz mu za enkrat rečem z usmiljeno besedo: O gospod, odpusti mu, saj ne ve, kaj dela! Za drugič pa tem človeku svetujem, da si dobro premisli, predno še tako napade, ker bi mu za odvezo naložil veliko pokoro! Steklarji in drugi pošteti delavci si pa zapomnite, da je ta klerikavzar eden prvih nasprotnikov te selitve in razmaha delavskega Kons. društva sploh, ker bi si hotel na vsak način iz delavskih žuljev postaviti kako zidano hišico namesto sedanje črne barake. — Jos. Kosmos.

Delavci!

Kdor inserira v drugih listih, v „Napreju“ pa ne, ta sam dovolj jasno pove, da ne mara odjemalcev iz delavskih vrst. V vaših rokah je, kakšno

inseriratno politiko

delajo trgovci. Trgovci so bolj navezani na vas nego vi nanje!

Čitajte naš tisk!

Lastnik: „Sloga“, r. z. z. o. p.

Izdajatelj in odgovorni urednik:

Zvonimir Bernot

(v imenu pokr. odbora SSJ in KDZ.)

28. VII. Tiskarna bratov Ruparjev v Krškem. 1100